

[Tholstrup.]

så er det måske lidt meget at tro, at det straks skulle ryge op på 1000 t. Man kunne i hvert fald vente og se, hvor galt det gik, inden man blev bange for dette store tal. Men selv dette beløb virker ikke afskrækkende, når man ser på, hvad der kommer ind af whisky og cognac, for så synes jeg, disse beløb må virke temmelig små, selv om vi er tvunget til at købe denne whisky og cognac. Men hvorfor lader vi os tvinge til at købe sådanne ting? Er det fordi vi opnår stort bedre resultater derved, eller er det ikke faktisk et bevis på, at disse tosidede handelsaftaler er til stor skade for vort land? Vi ødelægger de mennesker, der drikker det, og spilder vore penge i stedet for at lade folk få det, de ønsker at få, nemlig en god kop te.

Ministeren for handel, industri og søfart (Krag): Jeg tror ikke, det ærede medlem har ret i, at det er meget højt skønnet, når vi regner med, at 1000 t te vil blive forbrugt, når den bliver frigivet, eftersom vi forbrugte 750 t før krigen. Læg dertil befolkningens tilvækst på ca. 12 pct., så er vi allerede oppe på små 100 t, det bliver 850 t. Dernæst skønner vi, at det stærkt reducerede kaffeforbrug vil give sig udslag i et øget teforbrug. Så det er et meget lavt skøn, og jeg ville tro, at det i virkeligheden skulle ligge højere.

Den letsindighedens tankegang, at vi skulle give teen fri og se, hvor galt det gik, er jeg ikke nogen tilhænger af. Jeg tror, det ville være psykologisk forkert at opheve restriktionen og forbedre forsyningsforholdet, når der er nogen sandsynlighed for, at man bagefter må gå den modsatte vej. Det skaber skuffelse i befolkningen, og det skal man undgå.

Om 5 mill. kr. i sterling og 1½ mill. kr. i dollars er et stort tal, kan naturligvis afhænge af ens temperament og måske også en lille smule af ens kendskab til, hvilke andre varer man kan købe for disse penge. Vi står i øjeblikket midt i arbejdet med balanceplanen, og på talrige områder står vi overfor grænsebeløb på 1—2—3—4—5 mill. kr., der vil skabe en væsentlig bedring af forsyningen. Lastbildækrationeringen vil kunne ophæves, hvis man er i stand til at lægge et par millioner kroner mere på den import. Tænk på automobilreserverdele, som det ærede medlem hr. Tholstrup har været en ivrig forkæmper for. De koster også penge, og selv et beløb af den størrelse, her er tale om, kan spille en rolle, når man

befinder sig på grænsen af en bedre forsyning af landet. Jeg tror derfor, det er forsvarligt, at vi udsætter frigivelsen af terationeringen et lille stykke tid endnu. Der er jo sket forbedringer i terationeringen, der gør, at jeg også tror, befolkningen vil kunne forstå det.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Svend Jørgensen* til ministeren for handel, industri og søfart.

Vil ministeren begrunde nødvendigheden af at opretholde ordningen vedrørende forbrugerkort for arbejdstøj?

Svend Jørgensen: Ved cirkulære af 22. december 1948 til kommunalbestyrelser og politimestre har handelsministeriet forlænget og videreført en ordning af 14. december 1946 vedrørende arbejdstøj. Det kan ikke nægtes, at man ude i kommunalbestyrelserne blev noget overrasket ved det nævnte cirkulære, fordi man bestemt havde regnet med, at i hvert fald den restriktion meget snart ville kunne bortfalde. Der er altså sket det, at man fra 1. januar har standset udleveringen af de hidtil anvendte forbrugerkort, mærket med et stort I og med et eller andet højt løbenummer, som formentlig i sin tid har forudsat en eller anden registrering, der vistnok ikke er nødvendig nu, og så har man erstattet disse kort med andre kort af en anden farve og et andet bogstav, men stadigvæk med løbenummer. Men for at komme i besiddelse af disse kort skal man stadig ifølge det nye cirkulære henvende sig til kommunalbestyrelsen og udfylde en meget omstændelig blanket, hvorefter bestyrelsen kan udstede forbrugerkortet, og så kan endelig forbrugeren henvende sig til manufakturhandleren og købe sit arbejdstøj — men så kommer det væsentlige —, *mod* at han afleverer tekstilmærker. Det kan ikke være nogen hemmelighed, at man længe i befolkningen og også i den kommunale administration har været meget ked af hele denne besværlige ordning. Befolkningen ræsonnerer nemlig som så: vil regeringen have, at vi skal præstere mere arbejde for at fremme genopbygningen, må regeringen også først og fremmest sørge for, at vi får arbejdstøj i nødvendigt omfang. Og kommunalbestyrelserne siger meget fornuftigt: når forbrugerne alligevel skal aflevere deres knapt tilmålte tekstilmærker for arbejdstøj, er det svært at indse nytten af at opretholde hele denne besværlige ordning, eftersom der næppe kan være nogen